

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηθασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟΥΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ

Η παροικία μας: Ένας ζωντανός οργανισμός με αργή ανάπτυξη

Στη διάρκεια του ραδιοεργασίου στο 2MM για τα παιδιά της Ελλάδας, αλλά και σε ιδιωτικές συνομιλίες, είχα την ευκαιρία την περασμένη βδομάδα να συζητήσω την εξέλιξη στις παροικίας με τρεις πολύ γνωστούς «μπροστάρηδες», όπως θα έλεγε ο Γιώργος Μεσσάρης που, παρεμπιπτόντως φτάνει σήμερα στο Σίδνεϊ και τον καλωσορίζω. Η πρώτη μου συνομιλία ήταν με τον πρόεδρο της Κοινότητας και της Ομοσπονδίας Κοινοτήτων Αυστραλίας, Χάρη Δανάλη και αφορούσε τις φετινές εκλογές στον φορέα του, αλλά και την εκμετάλλευση της μεγάλης παρουσίας του.

Όσον αφορά στις εκλογές, ο κ. Δανάλης είπε ότι δεν θα είναι υποψήφιος και έσπευσε να ομολογήσει ότι και στο παρελθόν το είχε δηλώσει για να το ακυρώσει όταν το επέβαλαν οι συγκυρίες, όμως φέτος είναι αποφασισμένος ν' αποχωρήσει. Ο Χάρης έγινε μέλος της Κοινότητας σαν νεαρός δικηγόρος και μερικές δεκαετίες αργότερα φεύγει με άσπρα μαλιά σαν ο ιστορικός πρόεδρος του μεγάλου λαϊκού φορέα μας, αφήνοντας πίσω ένα τεράστιο έργο με το γηροκομείο και το κτηριακό συγκρότημα στο Λακέμπα που αποκτήθηκαν στη χρυσή εποχή της Κοινότητας με συνεργασία του Νίκου Παπανικήτα και άλλων συνεργατών τους, γιατί είναι μερικά πράγματα που δεν πρέπει να περνούν απαρατήρητα. Εκείνο που με ανησυχεί είναι το αν έχει προετοιμαστεί η μετά τον Χάρη Δανάλη εποχή, παρόλο που η Κοινότητα διαθέτει πολλούς ταλαντούχους ανθρώπους, επειδή πρόκειται για μια ιδιαίτερη περίπτωση. Η Κοινότητα δεν είναι εύκολο να κυβερνηθεί επειδή υπάρχουν πολλές «συνιστώσες», συμμαχίες που πολλές φορές είναι εφήμερες, κομματικές διαφωνίες, αλλά και προσωπικές κόντρες. Ο Χάρης Δανάλης εκπαιδεύτηκε μέσα στην Κοινότητα ν' αντιμετωπίζει τέτοιες καταστάσεις και μπόρεσε να τηρήσει τις ισορροπίες και πολλές φορές έπαιζε το ρόλο του πυροσβέστη όταν άναβαν τα πνεύματα.

Όσον αφορά στην εκμετάλλευση της Κοινοτικής παρουσίας, ο Χάρης (χρησιμοποιώ το «μικρό» όνομά του με κάθε σεβασμό επειδή γνωρίζομαστε περισσότερα από 25 χρόνια) μού είπε ότι το κτήριο

στο Πάτινγκτον δεν πρόκειται να πωληθεί σεβόμενος την απόφαση γενικής συνέλευσης, αλλά γίνονται διαπραγματεύσεις για την ενοικίαση του χώρου που χρησιμοποιούσαν οι κινηματογράφοι. Αντίθετα, η παρουσία στο Λακέμπα θα πωληθεί με σχέδια για 111 διαμερίσματα που η Κοινότητα δεν έχει την δυνατότητα να κτίσει η ίδια, για ν' αγοράσει ένα πιο σύγχρονο κτήριο με μεγαλύτερο εισόδημα.

Επειδή θα σκάσω αν δεν το πω και ασφαλώς δεν θα θέλατε κάτι τέτοιο, θα επαναλάβω μια παλιά πρότασή μου, η Κοινότητα να πωλήσει όλα τα κτήριά της εκτός τις εκκλησίες και με τις δεκάδες εκατομμύρια που θα συγκεντρωθούν, ν' αγοράσει το δικό της «πύργο» που θα εξυπηρετεί τις ανάγκες της και με το εισόδημά του θα καλύπτει τις δαπάνες της. Αλλά, το τί λέω εγώ δεν έχει καμία σημασία σε έναν δημοκρατικό οργανισμό όπου αποφασίζουν τα μέλη.

Αυτά, λοιπόν, για την Κοινότητα και τώρα θ' αναφερθώ στον Γιάννη Καλλιμάνη, έναν από τους κορυφαίους και ικανότερους παροικιακούς ηγέτες, πρόεδρο της ΑΧΕΠΑ, την οποία προσπαθεί να τοποθετήσει σε τροχιά προόδου και ανάπτυξης. Ο Γιάννης Καλλιμάνης, είναι έμπειρος στα παροικιακά, επιτυχημένος επιχειρηματίας και με μεγάλη δράση στο παρασκήνιο της πολιτικής εδώ και στην Ελλάδα, αλλά για μένα σημαντικότερα είναι η άδολη αγάπη του για κάθε τί ελληνικό, η εντιμότητά του και προπαντός η ειλικρίνειά του, έστω αν μερικές φορές του προκαλεί προβλήματα.

Η ΑΧΕΠΑ, έχει προσφορά να πωλήσει τα κτήριά της στο Ροκντέιλ σε τριπλάσια τιμή και ο Γιάννης υποστηρίζει τη πώληση για ν' αγοραστεί κτήριο πιο σύγχρονο και με μεγαλύτερους χώρους για τις ανάγκες της ΑΧΕΠΑ που αυξάνονται από χρόνο σε χρόνο. Όπως με την Κοινότητα και εδώ υπάρχουν διαφωνίες, που πιθανότατα θα ξεπεραστούν, όμως πρόκειται για χρονοβόρα διαδικασία μέχρι να επιτευχθεί το ζητούμενο.

Εξίσου χρονοβόρα είναι η εκμετάλλευση του οικοπέδου στο Kemps Creek, με την οποία ασχολείται αρκετά χρόνια ο Γιάννης Καλλιμάνης που όμως πιστεύει ότι δεν πρέπει να βιαστούν την πώληση του οικο-

πέδου οι ιδιοκτήτες του παροικιακά σωματεία επειδή αυξάνεται με γρήγορους ρυθμούς η αξία του. Ο Γιάννης πιστεύει ότι το οικόπεδο αυτό είναι η μεγάλη κληρονομιά της παροικίας και με αξία δεκάδων εκατομμυρίων δολαρίων μπορούν να γίνουν τα μεγάλα έργα που σήμερα ονειρεύεται μόνο ο Ελληνισμός, όπως π.χ. το Πολιτιστικό Κέντρο του. Τα μελλοντικά σχέδια του Γιάννη Καλλιμάνη για το οικόπεδο είναι μεν μεγαλεπήβολα, αλλά καθόλου ακατόρθωτα.

Τρίτος συνομιλητής μου δεν ήταν άλλος από τον γνωστότατο δικηγόρο, Κώστα Βερτζάγια, ο οποίος από την εποχή που ήταν φοιτητής ασχολείται με τα παροικιακά και τα εθνικά θέματα σε διάφορους ηγετικούς ρόλους. Επειδή γνώριζα πως σαν Συντονιστής του ΣΑΕ Ωκεανίας (το φωτάκι στο τούνελ είχα γράψει τότε), είχε καταγράψει την παροικιακή παρουσία, τον ρώτησα ποιά είναι η αξία της χωρίς να συμπεριλάβουμε την Αρχιεπισκοπή και η απάντησή του ήταν πως σήμερα θα φτάνει τα \$150 εκατομμύρια. Μπορείτε να φανταστείτε τί θα μπορούσαμε να κάνουμε σαν παροικία με ένα τόσο μεγάλο ποσό; Όπως θα ξέρετε σίγουρα, πολλά χρόνια δίνω αγώνα από τη στήλη μου για να μπουν σε ένα ταμείο όλα αυτά τα χρήματα, ή έστω και τρία ή τέσσερα για να προστατευτούν όταν θα φτάσει η ημερομηνία λήξης των σωματείων μας, αλλά και για να τιμήσουμε την πολύχρονη παρουσία μας στους Αντίποδες.

Φαίνεται όνειρο απατηλό, όμως, ο Κώστας Βερτζάγιας είναι πιο αισιόδοξος και πιστεύει ότι έχει ωριμάσει η ιδέα για συγχωνεύσεις παροικιακών οργανώσεων και ίσως να γίνει η μεγάλη έκπληξη. Το εύχομαι και το χειροκροτώ προκαταβολικά. Συμπέρασμα από όλα αυτά; Υστερα από αρκετά χρόνια μεγάλης ανάπτυξης από την Αρχιεπισκοπή, την Κοινότητα, αλλά και πολλές οργανώσεις η παροικία βρίσκεται σε ένα είδος χειμερίας νάρκης, όμως όπως φαίνεται η άνοιξη δεν θ' αργήσει και ήδη ψήνονται πολλά μεγάλα σχέδια σε χαμηλή φωτιά. Περιληπτικά, αυτή τη στιγμή είμαστε ένας ζωντανός οργανισμός με αργή ανάπτυξη...

Τα προβλήματα στην Αμερική

Στην Αμερική ισχύει προ πολλού το δόγμα του νεοφιλελευθερισμού, ο καθένας για τον εαυτό του και ο Θεός για όλους, που προσπαθεί να επιβάλει σε όλο τον κόσμο η νέα τάξη πραγμάτων με καταστροφικές συνέπειες. Όμως, κάπου έχει σκοτάψει αυτό το δόγμα, ίσως επειδή ο πρόεδρος Ομπάμα είναι... αιρετικός και πιστεύει σε άλλο Θεό.

Για να καταλάβετε, αν δεν είστε ενημερωμένοι τί συμβαίνει στις ΗΠΑ, ο βασικός μισθός που πληρώνονται εκατομμύρια Αμερικανοί είναι μόνο \$7 την ώρα και γίνεται μια μεγάλη εκστρατεία για ν' αυξηθούν στα 15 δολάρια Αμερικής. Να προσθέσω ότι στην μεγαλύτερη δύναμη του κόσμου οι διακοπές των εργαζομένων είναι μόνο 2 βδομάδες κάθε χρόνο, δεν έχουν δημόσιο σύστημα υγείας επειδή οι Ρεπουμπλικάνοι καταπολεμούν κάθε απόπειρα του Ομπάμα να εφαρμόσει ένα και η πλήρης σύνταξη στα 67 χρόνια είναι μόνο \$266...

Φίλε αναγνώστη συνταξιούχε, πες αλεύρι; Ο Τζο Χόκεϊ σε γυρεύει!

Τί λέει ο Κυριάκος;

Καλά, ο Κωνσταντίνος Μπιστοτάκης δεν ακούει τί λέει ο εγγονός του, Κυριάκος, για να του τραβήξει τ' αυτί και να τον συμβουλέψει να μετράει μέχρι το 10 πριν ανοίξει το στοματάκι του; Όπως πριν μερικές μέρες που ξεσπάθωσε εναντίον της κυβέρνησης Τσίπρα, επειδή πέντε υπουργοί διόρισαν συγγενικά πρόσωπα.

Δεν έπρεπε ο παππούς να πει στον εγγονό ότι δεν πρέπει να μιλάει για σκονί στο σπίτι του κρεμασμένου, αφού ακόμη και σήμερα τρία επιφανή μέλη της είναι κρατικοδίαιτα; Ο Κυριάκος, η Ντόρα και ο γιος της Ντόρας, χώρια όποιους άλλους έχουν διορίσει στο δημόσιο;

Ο Μπιστοτάκης θα πρέπει να συμβουλεύσει τον εγγονό του και να μην βγάλει τσιμουδιά για μίζες και γελάσει το παρδαλό κατόικι για τις σχέσεις του Μπιστοτακείου με κάποια Ζίμενς και με κάποιο Χριστοφοράκο... Θα μού πείτε ότι αυτά συμβαίνουν και στις καλύτερες οικογένειες; Ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε το γιο του Γιωργάκη, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής είχε τον ανιψιό του Μιχάλη Λιάπη, να μην έχει και ο Κωνσταντίνος Μπιστοτάκης τον εγγονό του;